

на Неофита Рилски, на безименнитѣ художници-майстори и вѣрно убежище на бунтовния български духъ.

Заранѣта, едно равно и мелодично жужене се носи наоколо, сякашъ самѡ пространството трепти въ тихъ звѣнтежъ: пчелитѣ сж изпълнили въ тая бистра априлска сутринь, цѣвналото гробище на Банско. Смишена дѡземи и потѣнала въ избуяли бурени и цвѣтя, столѣтната църкваца дрѣме подъ сребърень слънчевъ дъждъ. Дрѣме, вжтре, опрашенъ и запуснатъ великолепниятъ, цѣлъ отъ дървена рѣзба олтаръ — стилизувани птици, цвѣтя и чудовища, замрѣли въ причудливитѣ спазми на едно буйно и примитивно въображение. И въ усойния полузракъ на каменната сграда, полупогребана отъ времето, само тънко изписанитѣ очи на иконитѣ гледатъ укорно и скръбно. Гжстъ и неподвиженъ хладъ ни обгрѣща между тия вѣковни стени, никакъвъ шумъ отъ живота не долита вжтре: ненарушимъ, тежкъкъ сънъ на морско дѣно, безпредѣлно, студено царство на небитието... И